

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 148. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118283776/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

mig, som han senere betrodde mig, som et overjordisk Væsen, hvem man ikke turde nærme sig til. (Jeg maa dog, til begge disse Mands Ære, bemærke, at Ingen af dem havde forsøgt paa nogen uhøflig Tilnærmelse, — jeg har derfor senere saa godt kunnet forstaa Mignons Lidenskab, der ogsaa er saa fuldstændig uerfaren).

Da Hr. Stephensen havde boet fjorten Dage hos os, kom Musikeren en Aften til os for at gøre os et Afskedsbesøg. Jeg fulgte ham ud til Døren. Der bad han mig om at kysse ham til Afsked, det gjorde jeg ogsaa, og Stephensen — [et begyndt Axel var her overstreget] — havde allerede i Skinsyge lyttet ved Døren. Senere har han fortalt mig, at han fra det Øjeblik af betragtede mig som alle Andre, og nu vilde han, at jeg skulde blive hans paa den Maade, som hans Væsen forlangte det.

Ak, kære Ven! det var fortvivlende at høre, at jeg saaledes havde forspildt en Mands Agtelse og Kærlighed, at jeg i hint Øjeblik, da jeg saa lidt var mig noget Ondt bevidt, nedsatte mig selv til et Væsen, der kun agtes for værdigt til letsindige Forhold. Aldrig saalænge jeg lever vil jeg glemme den Følelse, hvormed jeg i samme Aandedræt erfarede, at jeg havde staaet saa højt for den

Mand, som jeg den Gang næppe kendte, men siden var kommen til at elske, og saa pludselig sunket saa dybt! Det var som at faa Paradiset vist og saa blive styrtet ned til Helvede. Tusind Gange har jeg grædt bittert fortvivlede Taarer derover. Min eneste Trøst var den, at jeg véd med mig selv, at jeg selv ikke kendte min Forbrydelse. Ofte naar jeg har tænkt derover, er det dog forekommet mig, at naar en Mand havde faaet saa rent og skønt et Indtryk, hvilket jo dog kun kunde komme fra hans egen Natur, saa skulde det ikke ved en eneste løsreven Iagttagelse saaledes slaa om til en næsten cynisk Modsætning, men, saarsart han var kommen lidt til Ro, undersøge, om jeg da var saa fordømmelig, som jeg saa ud, og naar han fandt nogen Undskyldning, dels i dette Forholds Barnlighed, dels ogsaa i det Forkerte ved min Opdragelse og ved Omgivelsernes Exempel, — saa syntes jeg, at en ægte Kærlighed ikke skulde have stødt mig bort, men søgt at bevare mig for sig og at hæve mig til det, som han strax havde ansét mig for. Men det er vel en umulig Fordring og det er maaske kun af Ubekendtskab med Følelserne, at jeg ræsonnerer saaledes. Det kan jo ogsaa godt være, at De, idet De læser dette, bedre forstaar Hr. Stephensen end mig, og

at De føler, at det i hans Sted vilde være gaaet Dem ligesaa.

Det var denne Følelse, som greb mig saa stærkt, da De havde kysset mig, og jeg havde ladet det ske. Dersom De vidste, hvem De havde kysset, og at det langt fra — ak, saa langt fra! var mit første Kys! Og selve dette Kys, var det ikke et Bevis paa, at han havde haft Ret, at jeg var letsindig? Maaske havde De ogsaa opdaget det og det var derfor, De troede at kunne gøre det. Nej, det kunde jeg ikke tænke om Dem efter den Maade, vi have omgaaedes, og saa kysser man heller ikke saaledes, det var maaske barnlig legende og ubetænksomt, men ikke et af Kærlighedens Judas-Kys. Imidlertid, jeg forstod hverken mig selv eller Dem, og jeg var bange for os begge. Da jeg var kommen hjem, græd jeg, som om Hjertet skulde bryde, uden ret selv at vide hvorfor.

Men jeg maa vende tilbage til hin Tid. Hr. Stephensen talte nu meget med mig om alt dette, hvor forkert det var, om de forkastelige Anskuelser, som min Moder opdrog mig i, og han aabnede mit Blik for Meget, som jeg hidtil var gaaet blind igennem eller ogsaa selv havde lukket Øjnene til for. Han talte ogsaa med mig om sin Kunst,